

Een gewaarschuwd mens

Jeffrey Archer bij Boekrij:

*De tijd zal het leren
Van vader op zoon
Een goed bewaard geheim
Een gewaarschuwd mens*

JEFFREY ARCHER

*Een gewaarschuwd
mens*

Deel 4 van de *Clifton*-serie



ISBN 978-90-225-7557-4
ISBN 978-94-023-0508-1 (e-book)
NUR 302

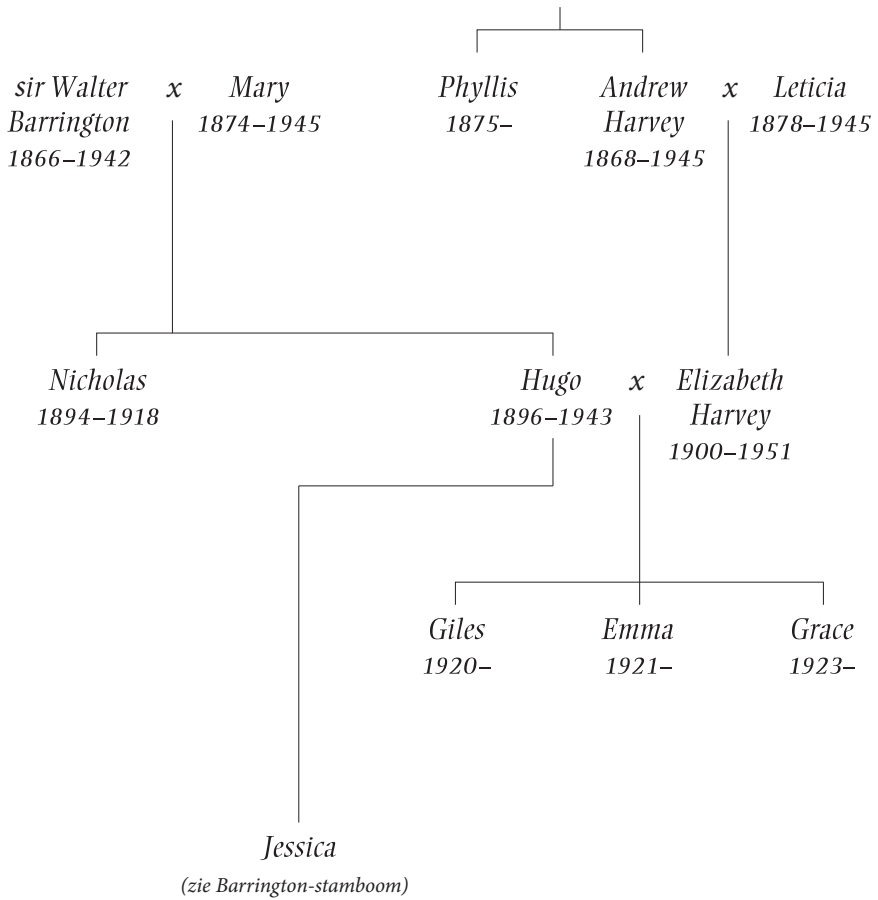
Oorspronkelijke titel: *Be Careful What You Wish For*
Vertaling: Joost van der Meer en William Oostendorp
Oorspronkelijke uitgever: Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers Ltd.
Omslagontwerp: Johannes Wiebel, Punchdesign en Wil Immink Design
Omslagbeeld schip: chival/photocase.de
Omslagbeeld pier: Shutterstock.com
Omslagbeeld vrouw: Richard Jenkins Photography
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2014 Jeffrey Archer
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

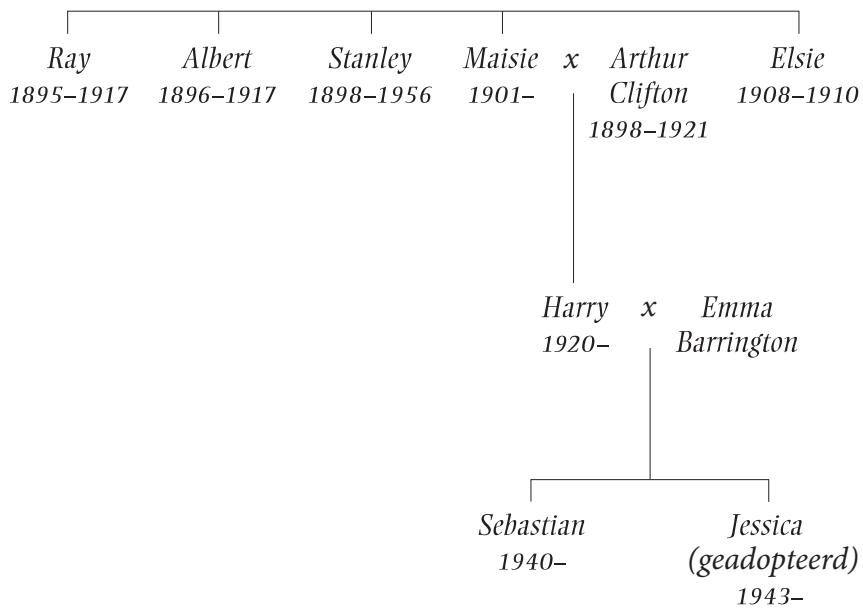
Voor Gwyneth

De familie Barrington



De familie Clifton

Harold x *Vera*
Tancock *Prescott*
1871–1941 1876–



Proloog



Sebastian greep het stuur nog steviger vast nu de vrachtwagen achter hem tegen zijn bumper tikte en de kleine MG aldus een duwtje gaf. De nummerplaat schoot omhoog en vloog hoog door de lucht weg. Sebastian probeerde nog een half metertje te winnen, maar als hij niet uitkeek botste hij tegen zijn voorganger op en zouden ze als een harmonica tussen de twee vrachtwagens worden samengedrukt.

Een paar seconden later volgde opnieuw een duw. Ditmaal botste de wagen achter hen een stuk harder tegen de achterkant van de MG, waardoor ze op slechts een kleine dertig centimeter achter hun voorganger belandden. Pas bij de derde tik schoten Bruno's eerdere woorden – *Weet je zeker dat je dit wilt?* – opeens door Sebastians hoofd. Hij keek even opzij naar zijn vriend, die zich met beide handen aan het dashboard vastklampte.

'Ze proberen ons te vermoorden!' riep Bruno. 'In godsnaam, Seb, doe iets!'

Sebastian wierp een hulpeloze blik naar de rijen auto's op de tegenovergestelde rijbanen aan de overzijde van de middenberm.

Toen de wagen voor hen vaart minderde wist hij dat als ze het wilden overleven, hij iets moest verzinnen, en snel. Hij wierp een blik op de rijbanen links van hem en zocht wanhopig naar een gaatje tussen het verkeer. Toen de vrachtwagen achter hen de MG voor de vierde keer ramde, wist hij dat hem geen andere keus restte.

Hij rukte het stuur hard naar rechts. De auto schoot over de middenberm, recht op het aanstormende verkeer af. Hij vloerde het gaspedaal en bad dat, voordat ze door een auto werden geschept, hij het open veld kon bereiken dat zich voor hen uitstrekte.

De bestuurders van een bestelbusje en een personenauto remden hard en zwenkten om de kleine MG te kunnen ontwijken die pal voor hen dwars over de weg schoot. Heel even leek het erop dat ze het zouden

halen, totdat Sebastian de boom zag opdoemen. Hij trok zijn voet van het gaspedaal en stuurde scherp naar links, maar het was te laat. Het geschreeuw van Bruno was het laatste wat hij hoorde.

Harry Clifton

1957-1958

I



Harry Clifton werd gewekt door het gerinkel van de telefoon.

Hij zat net midden in een droom, maar wist niet meer waar deze over ging. Misschien hoorde dat aanhoudende, metalige geluid wel bij zijn droom. Met tegenzin keerde hij zich om. Knipperend met zijn ogen keek hij naar de kleine, fosforescerende groene wijzers op de wekker naast het bed: 6.43 uur. Hij glimlachte. Er was maar één persoon die hem zo vroeg durfde te bellen. Hij pakte de hoorn op. ‘Goedemorgen, mijn liefste,’ mompelde hij op een overdreven slaperige toon. Er kwam niet meteen een reactie en even vroeg hij zich af of de hotelmedewerker dit telefoontje naar de verkeerde kamer had doorverbonden. Hij wilde net ophangen, toen hij gesnik opving. ‘Ben jij dat, Emma?’

‘Ja,’ klonk het antwoord.

‘Wat is er?’ vroeg hij op geruststellende toon.

‘Sebastian is dood.’

Harry reageerde niet direct, want nu wilde hij geloven dat hij nog steeds droomde. ‘Hoe kan dat nou?’ vroeg hij ten slotte. ‘Ik heb hem gisteren nog gesproken.’

‘Hij is vanmorgen omgekomen,’ zei Emma, die kennelijk slechts een paar woorden tegelijk wist uit te brengen.

Harry was in één klap klaarwakker en ging kaarsrecht zitten.

‘Bij een auto-ongeluk,’ vervolgde Emma tussen de snikken door.

Harry probeerde kalm te blijven terwijl hij wachtte tot ze hem precies kon vertellen wat er was gebeurd.

‘Ze reisden samen naar Cambridge.’

‘Ze?’ herhaalde Harry.

‘Sebastian en Bruno.’

‘Leeft Bruno nog wel?’

‘Ja. Maar hij ligt in een ziekenhuis in Harlow en ze weten niet zeker of hij de ochtend wel haalt.’

Harry wierp de deken van zich af en plantte zijn voeten op het tapijt. Hij had het ijskoud en was misselijk. ‘Ik neem onmiddellijk een taxi naar de luchthaven en de eerste terugvlucht naar Londen.’

‘Ik ga meteen door naar het ziekenhuis,’ zei Emma. Ze voegde er verder niets aan toe, en even vroeg Harry zich af of de verbinding verbroken was. Vervolgens hoorde hij haar fluisteren: ‘Ze hebben iemand nodig om zijn lichaam te identificeren.’

Emma legde de hoorn op de haak, maar het duurde even voordat ze genoeg kracht kon verzamelen om op te staan. Uiteindelijk liep ze met wankele stappen door de kamer terwijl ze zich als een matroos in noodweer vastklampte aan de meubels. Ze opende de deur van de salon en zag Marsden met gebogen hoofd in de gang staan. Nog nooit had ze de oude bediende in het bijzijn van een lid van de familie ook maar de geringste emotie zien vertonen, en ze herkende de kleiner geworden gestalte die zich nu voor steun aan de schoorsteenmantel vastgreep dan ook nauwelijks; het gebruikelijke masker van zelfbeheersing had plaatsgemaakt voor de wrede werkelijkheid van de dood.

‘Mabel heeft voor u een weekendtas gepakt, mevrouw,’ stamelde hij, ‘en als u mij toestaat, zal ik u naar het ziekenhuis rijden.’

‘Dank je, Marsden, dat is heel attent van je,’ zei Emma terwijl hij de voordeur voor haar openhield.

Terwijl ze het stoepje af liepen naar de auto nam Marsden haar bij de arm, de eerste keer dat hij de vrouw des huizes ooit had aangeraakt. Hij opende het portier, en ze stapte in en zonk als een oude dame weg in de lederen bekleding. Marsden draaide het contactsleuteltje om, schakelde de auto in zijn een en was op weg voor de lange reis van Manor House naar het Princess Alexandra Hospital in Harlow.

Opeens besepte Emma dat ze haar broer of zus niet had gebeld om hun te laten weten wat er was gebeurd. Ze zou Grace en Giles vanavond wel bellen, als de kans groter was dat ze alleen waren. Dit was niet iets wat ze wilde delen als er vreemden bij zouden kunnen zijn. Het volgende moment voelde ze een stekende pijn in haar buik, alsof ze met een mes was gestoken. Wie ging Jessica vertellen dat ze haar broer nooit meer zou zien? Zou ze ooit nog hetzelfde vrolijke meisje zijn dat als een gehoorzame puppy kwispelstaartend van ongebreidelde adoratie om Seb heen rende? Jessica mocht het nieuws niet van iemand anders vernemen, wat betekende dat Emma zo snel mogelijk weer naar Manor House zou moeten terugkeren.

Marsden stopte op het voorterrein van de plaatselijke garage, waar hij vrijdagmiddags meestal tankte. Toen de pompbediende mevrouw Clifton op de achterbank van de groene Austin A30 zag zitten, tikte hij even de rand van zijn pet aan. Ze groette niet terug, en de jongeman vroeg zich af of hij iets verkeerd had gedaan. Hij vulde de tank en tilde daarna de motorkap op om het oliepeil te controleren. Toen hij de motorkap weer dicht had laten vallen raakte hij de rand van zijn pet weer aan, maar zonder een woord te zeggen en zonder de gebruikelijke fooi reed Marsden weg.

‘Wat bezielt ze?’ mompelde de jongeman terwijl de auto verdween.

Eenmaal weer op de weg deed Emma haar best zich de exacte woorden te herinneren die de toelatingsdocent van Peterhouse College had gesproken toen hij haar met haperende stem het nieuws mededeelde. *Mevrouw Clifton, het spijt me u te moeten vertellen dat uw zoon bij een auto-ongeluk is omgekomen.* Afgezien van deze harde mededeling leek meneer Padgett zeer weinig te weten; maar goed, had hij uitgelegd, hij was dan ook slechts de boodschapper.

De vragen bleven maar door Emma's hoofd spelen. Waarom was haar zoon met de auto naar Cambridge gegaan terwijl ze slechts een paar dagen daarvoor een treinkaartje voor hem had gekocht? Wie had er achter het stuur gezeten, Sebastian of Bruno? Reden ze te hard? Was er een band geklapt? Was er een andere auto bij betrokken? Zo veel vragen, maar ze betwijfelde of iemand ze allemaal kon beantwoorden.

Een paar minuten na het telefoontje van de docent had de politie gebeld met de vraag of meneer Clifton naar het ziekenhuis kon komen om het lichaam te identificeren. Emma legde uit dat haar man in New York op boekentournee was. Als ze had beseft dat hij de volgende dag terug in Engeland zou zijn, had ze er misschien niet mee ingestemd om zijn plaats in te nemen. Goddank kwam hij met het vliegtuig en hoefde hij niet vijf dagen in zijn eentje te rouwen terwijl hij de Atlantische Oceaan overstak.

Terwijl Marsden door onbekende stadjes als Chippenham, Newbury en Slough reed, werden Emma's gedachten meerdere keren verstoord door don Pedro Martinez. Kon hij wraak hebben genomen voor wat zich nog maar enkele weken geleden in Southampton had afgespeeld? Maar als de andere persoon in de auto Martinez' zoon Bruno was, sloeg dat helemaal nergens op. Emma's gedachten keerden terug naar Sebastian nu Marsden Great West Road verliet en de A1 in noordelijke richting nam; de weg waar Sebastian nog maar enkele uren geleden had gereden.

Emma had ooit gelezen dat je bij een persoonlijk drama alleen nog maar wilt dat je de klok terug kunt draaien. Voor haar gold niet anders.

De reis verliep snel, want Sebastian was zelden uit haar gedachten. Ze herinnerde zich zijn geboorte, toen Harry aan de andere kant van de wereld in de gevangenis zat, zijn eerste stapjes toen hij acht maanden en vier dagen oud was, zijn eerste woord, ‘meer’, en zijn eerste schooldag, toen hij de auto uit sprong al voordat Harry tijd had om op de rem te trappen, daarna later op Beechcroft Abbey, toen de rector hem van school had willen sturen maar Seb respijt verleende toen hij voor Cambridge een beurs in de wacht sleepte. Zo veel om zich op te verheugen, zo veel nog om te bereiken, en alles in een ogenblik geschiedenis. En tot slot haar afschuwelijke vergissing toen ze zich er door de kabinetssecretaris van had laten overtuigen dat Seb betrokken moest worden bij de plannen van de regering om don Pedro Martinez voor het gerecht te brengen. Als ze het verzoek van sir Alan Redmayne had geweigerd, zou haar enige zoon nog steeds in leven zijn. Als, als...

Ze bereikten de buitenrand van Harlow. Emma wierp een blik uit het zijraampje en zag een wegwijzer naar het Princess Alexandra Hospital. Ze probeerde zich te concentreren op wat van haar zou worden verwacht. Een paar minuten later reed Marsden door een smeedijzeren poort die nooit werd afgesloten, en stopte hij voor de hoofdingang van het ziekenhuis. Emma stapte uit en begon alvast naar de voordeur te lopen terwijl Marsden op zoek ging naar een parkeerplek.

Ze gaf de jonge receptioniste haar naam, en de opgewekte glimlach van het meisje maakte plaats voor een blik van medelijden. ‘Zou u zo vriendelijk willen zijn om even te wachten, mevrouw Clifton?’ vroeg ze terwijl ze een telefoon oppakte. ‘Ik zal meneer Owen laten weten dat u er bent.’

‘Meneer Owen?’

‘Hij was de dienstdoende specialist toen uw zoon vanmorgen werd binnengebracht.’

Emma knikte en begon rusteloos door de gang te ijsberen. Door elkaar lopende gedachten vervingen door elkaar lopende herinneringen. *Wie, waarom, wanneer...* Ze hield pas op met ijsberen toen een verpleegster in een keurig uniform met stijve halsboord haar vroeg: ‘Bent u mevrouw Clifton?’ Emma knikte. ‘Loopt u alstublieft mee.’

De verpleegster ging Emma voor door een gang met groene muren. Ze spraken geen woord. Wat konden ze ook zeggen tegen elkaar? Voor

een deur met daarop de naam MR WILLIAM OWEN FRCS hielden ze halt. De verpleegster klopte op de deur, opende deze en stapte opzij om Emma binnen te laten.

Een lange, magere man met het droefgeestige gelaat van een doodgraver stond op vanachter zijn bureau. Emma vroeg zich af of dat gezicht ooit glimlachte. ‘Goedemiddag, mevrouw Clifton,’ zei hij, en hij nodigde haar uit om plaats te nemen in de enige comfortabele stoel in de kamer. ‘Het spijt me dat we elkaar in zulke droevige omstandigheden moeten treffen,’ voegde hij eraan toe.

Emma had medelijden met de arme man. Hoeveel keer per dag moest hij diezelfde woorden uitspreken? Aan zijn gezicht te zien werd het er niet gemakkelijker op.

‘Ik ben bang dat er nogal een hoop papierwerk in te vullen is, en ook dat de lijkschouwer een formele identificatie zal eisen voordat we daarover kunnen nadenken.’

Emma wenste dat ze deze ondraaglijke taak aan Harry had overgelaten, zoals hij had voorgesteld, en ze boog haar hoofd en barstte in tranen uit. Meneer Owen sprong vanachter zijn bureau overeind, hurkte naast haar neer en zei: ‘Het spijt me enorm, mevrouw Clifton.’

Harold Guinzburg had niet attenter en behulpzamer geweest kunnen zijn.

Harry’s uitgever had voor hem de eerst beschikbare vlucht naar Londen gereserveerd, eersteklas nog wel, dus hij zou in elk geval comfortabel reizen, dacht Harold, hoewel hij zich niet kon voorstellen dat de arme man een oog dicht zou doen. Hij besloot dat dit niet het moment was om hem het goede nieuws te vertellen, maar vroeg Harry alleen om Emma zijn oprechte deelneming over te brengen.

Toen Harry veertig minuten later uit het Pierre Hotel vertrok, trof hij Harold’s chauffeur wachtend op het trottoir om hem naar luchthaven Idlewild te rijden. Harry stapte achter in de limousine, want hij had geen zin om met iemand te praten. Zijn gedachten gingen naar Emma en naar wat zij nu moest doormaken. Het idee dat zij het lichaam van hun zoon moest identificeren stond hem niet aan. Misschien zou het ziekenhuispersoneel haar wel voorstellen om op zijn terugkeer te wachten.

Harry besteedde geen aandacht aan het feit dat hij tot de eerste passagiers zou behoren die de Atlantische Oceaan non-stop overstaken, want hij kon alleen aan zijn zoon denken en aan hoezeer die zich erop had verheugd om naar Cambridge te gaan voor zijn eerste jaar aan de univer-

siteit. En daarna... Hij was ervan uitgegaan dat Seb met zijn talenknobbel op het ministerie van Buitenlandse Zaken zou willen gaan werken, of vertaler zou willen worden, of misschien zelfs docent, of...

Nadat de Comet het luchtruim had gekozen, wees Harry het door een glimlachende stewardess aangeboden glas champagne af, maar goed, hoe kon zij weten dat hij niets had om om te glimlachen? Hij legde niet uit waarom hij niets wilde eten en niet wilde slapen. Toen hij in de oorlog achter de vijandelijke linies zat, had Harry zichzelf getraind om zesendertig uur achter elkaar wakker te blijven en slechts te overleven op de adrenaline van de angst. Hij wist dat hij niet zou kunnen slapen totdat hij zijn zoon voor de laatste keer had gezien, en hij vermoedde daarna ook aanzienlijke tijd niet: de adrenaline van de wanhoop.

De specialist leidde Emma zwijgend door een sombere gang totdat ze halt hielden buiten voor een hermetisch gesloten deur met daarop het enkele woord MORTUARIUM, in toepasselijk zwarte letters op de gegraneleerde glazen ruit. Meneer Owen duwde de deur open en ging opzij om Emma binnen te laten. Met een harde klap sloot de deur achter haar. De plotselinge temperatuursverandering deed haar bibberen en daarna viel haar blik op een rolwagen in het midden van het vertrek. Onder het laken zag ze het flauwe silhouet van het lichaam van haar zoon.

Een assistent met een witte jas stond aan het hoofdeind, maar sprak geen woord.

‘Bent u zover, mevrouw Clifton?’ vroeg meneer Owen zacht.

‘Ja,’ zei Emma ferm terwijl haar vingernagels in de palmen van haar handen sneden.

Owen knikte, en de begrafenisondernemer trok het laken terug om een geschamd en gehavend gezicht te onthullen dat Emma onmiddellijk herkende. Ze slaakte een gil, viel op haar knieën en begon onbeheerst te snikken.

Meneer Owen en de begrafenisondernemer werden niet verrast door deze voorspelbare reactie van een moeder die voor het eerst haar overleden zoon zag, maar ze waren geschokt toen ze zachtjes zei: ‘Dit is Sebastian niet.’

2



Terwijl de taxi voor het ziekenhuis stopte, zag Harry tot zijn verrassing Emma bij de ingang staan, duidelijk wachtend op hem. Hij werd zelfs nog meer verrast toen ze met een opgelucht gezicht op hem af gerend kwam.

‘Seb leeft nog!’ riep ze lang voordat ze bij hem was.

‘Maar je zei...’ begon hij terwijl ze haar armen om hem heen sloeg.

‘De politie heeft zich vergist. Ze namen aan dat de eigenaar van de auto achter het stuur zat en dat Seb daarom aan de passagierskant moest hebben gezeten.’

‘Dus Bruno was de passagier?’ vroeg Harry op zachte toon.

‘Ja,’ zei Emma met een licht schuldgevoel.

‘Besef je wat dat betekent?’ zei Harry terwijl hij haar losliet.

‘Nee. Wat bedoel je?’

‘De politie moet Martinez hebben verteld dat zijn zoon het ongeluk had overleefd, maar hij kwam er later dus achter dat Bruno was omgekomen, niet Sebastian.’

Emma boog haar hoofd. ‘Arme man,’ zei ze terwijl ze het ziekenhuis binnengingen.

‘Tenzij...’ zei Harry, maar hij maakte zijn zin niet af. ‘En, hoe gaat het met Seb?’ vroeg hij zacht. ‘Wat is zijn toestand?’

‘Vrij slecht, vrees ik. Meneer Owen vertelde me dat er weinig botten in zijn lichaam zaten die nog heel waren. Hij zal waarschijnlijk nog maandenlang in het ziekenhuis liggen en de rest van zijn leven misschien in een rolstoel zitten.’

‘Wees dankbaar dat hij nog leeft,’ zei Harry, en hij sloeg een arm om de schouder van zijn vrouw. ‘Mag ik hem zien?’

‘Ja, maar slechts een paar minuten. En ik waarschuw je alvast, schat, hij zit helemaal in het gips en het verband, dus misschien herken je hem niet eens.’ Emma pakte zijn hand en leidde hem de trap op naar de eerste verdieping, waar ze op een in een donkerblauw uniform geklede vrouw

stuitten die druk in de weer was, de patiënten nauwlettend in de gaten hield en haar personeel zo nu en dan een instructie gaf.

‘Ik ben miss Puddicombe,’ stelde ze zich voor terwijl ze haar hand uitstak.

‘Hoofdverpleegster voor jou,’ fluisterde Emma. Harry schudde haar de hand. ‘Goedendag.’

Zonder verder nog een woord leidde de petieterige gestalte hen naar de Bevan-zaal, waar twee keurige rijen bedden stonden, allemaal bezet. Miss Puddicombe schreed voort tot ze aan de andere kant van de zaal een patiënt bereikte. Ze schoof een gordijn om het bed van Sebastian Arthur Clifton heen en trok zich daarna terug. Harry staarde naar zijn zoon. Zijn linkerbeen werd omhooggehouden door een katrol terwijl het andere, ook in gips gehuld, plat op het bed lag. Zijn hoofd was in verband gezwachteld dat een oog vrijliet om op zijn ouders scherp te stellen, maar zijn lippen bewogen niet.

Terwijl Harry zich vooroverboog om hem op het voorhoofd te kussen waren de eerste woorden die Sebastian uitsprak: ‘Hoe is het met Bruno?’

‘Het spijt me dat ik na alles wat u hebt doorgemaakt u beiden moet ondervragen,’ zei inspecteur Miles. ‘Dat zou ik niet doen als het niet absoluut noodzakelijk was.’

‘En waarom is het noodzakelijk?’ vroeg Harry, die vaker rechercheurs en hun methodes van informatie loskrijgen had meegemaakt.

‘Ik moet er nog van worden overtuigd dat wat zich op de A1 heeft afgespeeld een ongeluk was.’

‘Wat wilt u suggereren?’ vroeg Harry terwijl hij de rechercheur recht aankeek.

‘Ik suggereer helemaal niets, meneer, maar onze speurneuzen hebben een grondige inspectie van het voertuig uitgevoerd en zij denken dat een of twee dingen gewoon niet kloppen.’

‘Zoals?’ vroeg Emma.

‘Om te beginnen, mevrouw Clifton, snappen we niet waarom uw zoon de middenberm overstak op een moment dat hij zo overduidelijk riskeerde te worden aangereden door een tegenligger.’

‘Misschien had de auto een mechanisch defect?’ opperde Harry.

‘Dat was onze eerste gedachte,’ reageerde Miles. ‘Maar hoewel de schade aan de auto groot was, was geen van de banden gesprongen en was de stuuras intact, wat je bij een ongeluk als dit zelden ziet.’

‘Dat is nauwelijks bewijs dat er een misdrijf is gepleegd,’ zei Harry.

‘Inderdaad, meneer, en op zich zou dit voor mij niet genoeg zijn geweest om de lijkschouwer te verzoeken om de zaak naar de openbare aanklager te verwijzen. Maar er is een getuige naar voren getreden met tamelijk verontrustend bewijsmateriaal.’

‘Wat had hij te zeggen?’

‘Zij,’ zei Miles terwijl hij in zijn notitieboekje keek. ‘Een mevrouw Challis vertelde ons dat ze werd ingehaald door een MG met open dak, die net op het punt stond om drie vrachtwagens te passeren die op de linkerrijstrook in een konvooi reden toen de voorste vrachtwagen opeens naar de rechterrijstrook stuurde, hoewel er helemaal niets voor hem reed. De bestuurder van de MG moest hierdoor plotseling op de rem. De derde vrachtwagen stuurde daarna ook naar de rechterrijbaan, opnieuw zonder duidelijke aanleiding, terwijl de middelste vrachtwagen met dezelfde snelheid doorreed, waardoor hij de MG geen ruimte gaf om in te halen of naar de veiligheid van de linkerrijstrook te sturen. Mevrouw Challis zei verder dat de drie vrachtwagens de MG een aanzienlijke tijd zo ingesloten hielden,’ vervolgde de rechercheur, ‘totdat de bestuurder de onzinnige manoeuvre maakte en over de middenberm voortrasde, recht op het tegemoetkomende verkeer af.’

‘Hebt u een van de drie vrachtwagenchauffeurs kunnen ondervragen?’ vroeg Emma.

‘Nee. We hebben er niet één kunnen opsporen, mevrouw Clifton. En denkt u niet dat we het niet hebben geprobeerd.’

‘Maar wat u suggereert is ondenkbaar,’ zei Harry. ‘Wie zou er nu twee onschuldige jongens willen ombrengen?’

‘Ik zou het met u eens zijn, meneer Clifton, als we er niet intussen achter waren gekomen dat Bruno Martinez aanvankelijk niet van plan was om uw zoon op de reis naar Cambridge te vergezellen.’

‘Hoe kunt u dat nu weten?’

‘Omdat zijn vriendin, ene miss Thornton, zich bij ons heeft gemeld en ons heeft verteld dat ze die dag met Bruno naar de bioscoop zou gaan, maar dat ze op het allerlaatste moment heeft moeten afzeggen omdat ze verkouden was geworden.’ De inspecteur nam een pen uit zijn zak, sloeg een blaadje van zijn notitieboekje om en keek Sebastians ouders recht aan. ‘Heeft een van u beiden enige reden om te geloven dat iemand uw zoon kwaad zou willen doen?’

‘Nee,’ antwoordde Harry.

‘Ja,’ zei Emma.